

BENJAMIN BRITTEN'S MUSIC FOR CHILDREN – FRIDAY AFTERNOONS – ARTISTIC RAFINEMENT AND PEDAGOGICAL ACCESSIBILITY

CREAȚIA PENTRU COPII A LUI BENJAMIN BRITTEN – FRIDAY AFTERNOONS – RAFINAMENT ARTISTIC ȘI ACESIBILITATE PEDAGOGICĂ

BEATRICE SUCIU¹

Abstract: *Benjamin Britten's Friday Afternoons (composed between 1933 and 1935) marks a pivotal moment in choral music pedagogy, standing out through its brilliant balance between artistic refinement and educational accessibility. Written for the pupils of Clive House School in Prestatyn, the composition consists of twelve choral songs with piano accompaniment, most of them originally in unison and later adapted for two voices. The texts—selected from Come Hither, an anthology compiled by Walter John de la Mare—are drawn from English literary poetry and folklore. Britten, one of the most significant composers of the 20th century, consistently advocated for the democratization of musical art, promoting classical music to broad audiences, especially children, without compromising aesthetic quality. His projects, such as the English Opera Group and the Aldeburgh Festival, played a key role in cultivating new audiences and reshaping the British musical landscape in the post-Purcellian era. Friday Afternoons is distinguished by its simplicity, stylistic clarity, and intentional use of compositional techniques that help beginners develop essential musical skills: intonation, rhythm, diction, and vocal expression. The song Cuckoo! perfectly exemplifies the fusion of musical playfulness with compositional discipline, offering children a rich and engaging artistic experience. The work reflects Britten's ideal that art must also educate, becoming an essential formative tool in shaping musical taste from an early age.*

Keywords: *Benjamin Britten, Friday Afternoons, Accessibility, Music Education, Choir*

Rezumat: *Lucrarea Friday Afternoons (compusă între anii 1933–1935) a compozitorului britanic Benjamin Britten (1913-1976) marchează un moment esențial în pedagogia muzicală corală, lucrarea excelând prin echilibrul strălucit strălucit între rafinamentul artistic și accesibilitatea educativă. Scrisă pentru elevii de la Clive House School – Prestatyn, compoziția cuprinde 12 cântece corale acompaniate de pian, majoritatea scrise la unison, ulterior adaptate pentru două voci. Textele – selectate din volumul Come Hither de Walter John de la Mare – provin din poezia literară sau din folclorul englezesc. Britten, unul dintre cei mai importanți compozitori al secolului al XX-lea, a pledat constant pentru popularizarea artei muzicale, promovând muzica clasică în rândul publicului larg și mai ales în rândul copiilor, însă fără a compromite calitatea estetică. Proiectele sale, precum English Opera Group și Festivalul Aldeburgh, au contribuit semnificativ la cultivarea unui nou auditoriu și la remodelarea peisajului muzical britanic post-purcellian. Friday Afternoons se distinge prin simplitate, claritatea stilului și utilizarea intenționată a unor tehnici componistice care dezvoltă la începători abilități fundamentale: intonația, ritmul, dicția și expresivitatea vocală. Cântecele Cuckoo! exemplifică perfect îmbinarea jocului muzical cu rigoarea componistică, oferind copiilor o experiență artistică completă și captivantă. Lucrarea reflectă idealul lui Britten conform căruia arta trebuie să educe, devenind un instrument formator esențial în dezvoltarea gustului muzical încă din copilărie.*

Cuvinte-cheie: *Benjamin Britten, Friday Afternoons, Accesibilitate, Educație muzicală, Cor*

¹ Profesor de inițiere vocală la Liceul de Coregrafie și Artă Dramatică "Octavian Stroia" Cluj-Napoca, România
savin_beatrice96@yahoo.ro

Introduction

This year marks the 90th anniversary of the publication of *Friday Afternoons*, the first work written exclusively for children by Benjamin Britten (1913–1976), one of the most important musicians of the 20th century. A complex figure, composer, pianist, and conductor, Britten paid close attention to the reactions and preferences of his audience. His constant engagement with the public and analysis of their responses continuously shaped his creations. It is worth noting that he dedicated both his life and art to the noble purpose of education, becoming a cornerstone in the rebuilding of Britain's cultural and musical identity, which had faded somewhat after the death of his fellow English composer, Henry Purcell.

His extensive and innovative body of work significantly contributed, through various means, to the musical education of both the general public and children. These accomplishments revealed his extraordinary pedagogical talent. Owing to his tireless dedication to guiding successive generations of children, youth, and even less educated adults toward classical music, he succeeded in cultivating refined taste and fostering appreciation for the beauty of true art. In addition to major works such as *Peter Grimes* (1945), *Billy Budd* (1951), and *War Requiem* (1962), Britten composed many smaller-scale pieces, among which a significant number were educational in nature, such as *The Young Person's Guide to the Orchestra* (1945) and various operas for children—works belonging to the lyrical stage in which the protagonists are children—such as *Noye's Fludde* (1958), *Let's Make an Opera!* (1949), *The Little Sweep* (1949), and others.

Britten chose to compose music that was accessible to everyone, as he himself declared. He wanted music to be useful to people in every way—to bring them joy and enrich their lives. Wishing to make culture available to all, not only to elites, and with the goal of developing artistic taste, he consistently sought to attract audiences of all ages, especially children and those less familiar with classical music, skillfully blending high culture with popular taste. However, he never intended to sacrifice artistic quality in the name of accessibility.

As musicologist Sir Henry Hadow noted, in the 20th century 'Music has become to us an unknown tongue [...] For a very large number of people, to go to a concert, and especially a concert of modern music, is exactly like going to see a play in a language they do not understand.'² Britten was acutely aware of this gap and addressed it in line with his goal of bringing more and more people closer to the joys of true art. In his compositions, he thought especially of those unfamiliar with music, fully aware that in any performance hall, alongside the cultural elites, there could be dozens or even

² Vicki P Stroehrer, Justin Vickers, *Benjamin Britten in Context (Composers in Context)*, Cambridge University Press, Kindle Edition, p. 140

hundreds of musical novices or amateurs seeking to delight their ears with pleasant—even if innovative—sonorities. His musical expression, while accessible, is by no means simplistic: it merges advanced compositional techniques with appealing harmonies and memorable melodies, easy to sing and recall, designed to draw anyone toward classical music. “In general I think that ‘art for art’s sake’ cannot exist. One of the principal social obligations of the artist consists of the moulding, education and development of the artistic taste of the people.”³ the composer stated.

Britten created his own performance troupe, while also dreaming of a permanent national opera in England that would combine financial success with artistic achievement. The founding of the *Aldeburgh Festival* and the *English Opera Group* (1947) played a crucial role in his efforts to reshape and modernize the arts—efforts that had a major impact on cultivating young audiences, particularly in regard to classical music and opera. He believed that in order to truly appreciate music, one needed preparation, knowledge, and conscious effort from the listener. Works such as *Noye’s Fludde* (1958) and *Let’s Make an Opera!* (1949) are invaluable in educating the public, involving professional artists, ordinary people, and children in their staging. These operas offered the local audience a rare opportunity to participate actively as performers in the *Aldeburgh Festival*. Founded in 1948 by Britten, tenor Peter Pears, and writer-producer Eric Crozier, the festival became a platform for premiering Britten’s works, as well as those of other English composers. The festival was primarily aimed at young people, and its success far exceeded expectations, drawing much larger audiences than initially anticipated.

As for the *English Opera Group*, its successes grew over time, allowing it to expand. Later, the ensemble was renamed the *English Music Theatre Company* and included an increasingly diverse repertoire, incorporating operetta and musical theatre alongside opera. The organization’s success was considerable, and in 1961, *The Royal Opera House* took over its management.

Because Britten’s works were not reserved solely for professional musicians, but also for amateurs and children, he succeeded in creating the audiences of tomorrow and opened the path to art for people from all walks of life. He believed in the power of education and its role in shaping future adults as individuals capable of creatively integrating into society. He understood that in the realm of art, appreciation must be nurtured from childhood in order to fully blossom in adulthood.

The body of the article

Friday Afternoons is one of Benjamin Britten’s most well-known works dedicated to children’s voices and serves as a key reference point in choral music pedagogy. This collection marks the

³ Vicki P Stroehrer, Justin Vickers, *Benjamin Britten in Context (Composers in Context)*, Cambridge University Press, Kindle Edition, p. 136.

beginning of Britten's collaboration with children's ensembles, and the composer's talent and inspiration transformed a song cycle written for a school into a work enjoyed by young singers around the world.

Britten composed this piece for the school where his brother, Robert Britten, was headmaster. The songs were therefore dedicated to Robert Britten and the pupils of *Clive House School* in Prestatyn. The students sang in the choir every Friday afternoon, which inspired the collection's title: *Friday Afternoons*. Although the primary aim was the musical development of children, the songs appeal to both young singers and adult audiences, making them suitable for concert performance.

The collection consists of twelve choral pieces with piano accompaniment, composed between 1933 and 1935. Initially, the vocal lines were written in unison—ideal for beginners or younger children. Later, Britten adapted some songs for two vocal lines: one higher (for children with a wider range and more confident voice) and one slightly lower, both suitable to young vocal ranges.

The two-part songs target more advanced choirs. The poems are in English, written by various authors such as Jane Taylor, Nicholas Udall, or anonymous poets, and include traditional verses, most of them published by Walter John de la Mare (1873–1956) in the anthology *Come Hither*.

The songs in *Friday Afternoons* are:

1. Begone, dull care
2. A Tragic Story
3. Cuckoo!
4. "Ee-Oh!"
5. A New Year Carol
6. I mun be married on Sunday
7. There was a man of Newington
8. Fishing Song
9. The Useful Plough
10. Jazz-Man
11. There was a monkey
12. Old Abram Brown

(optional) Introduction (piano only)

The songs explore themes such as nature and animals (*Cuckoo*, *There was a monkey*), folk traditions (*A New Year Carol*, *Fishing Song*), humor and irony (*A Tragic Story*, *Jazz-Man*), and even philosophical reflection (*Old Abram Brown*). The lyrics are simple yet imaginative, ideal for children and with potential for theatrical or expressive interpretation. *Old Abram Brown* creates a darker atmosphere, providing contrast to the overall optimism of the collection.

The arrangements for children's ensembles are melodic, easy to learn and memorize. Some pieces are suitable for beginners and are very accessible, while others—with increasing complexity—can be introduced gradually to match a choir's development. Challenges may arise from more intricate melodic structures, rhythmic complexity, daring harmonies, or nuanced dynamic and articulation markings—all of which, once mastered, offer great rewards for young singers. Britten's scores include detailed markings for articulation, dynamics, agogic, tempo, and expression, making the pieces highly effective tools for developing intonation, rhythmic sense, expressiveness, and diction.

The compositional style is clear and transparent: Britten employs simple yet refined vocal lines, paired with expressive and delicate piano accompaniments that enrich the vocal part through polyphony, rhythm, and harmony. The songs vary in mood and style, filled with humor, fantasy, and lyricism, evoking a wide emotional range—from the cheerful *Cuckoo!* to the somber meditation of *Old Abram Brown*, each piece strongly outlines the poetic-musical message.

The song *Cuckoo*, set to a poem by Jane Taylor⁴, describes the lifecycle and migratory habits of the cuckoo during the warm seasons. The verses take the form of an imaginary dialogue with the bird, whose answers spark children's imagination, enhanced by a melody that chronologically traces the months through a gradual expansion of the range of the upper's melodic line. Initially, the bird's confinement to the nest is suggested by a short ascending melodic line followed by a descending fifth. The musical motif is built around the tonic triad. As the cuckoo begins to fly, the melody rises to the seventh, and eventually to the octave, symbolizing the bird's departure. Dynamic growth—from *pianissimo* to *forte*—further emphasizes this natural expansion.

“In April, I open my bill.

In May, I sing night and day.

In June, I change my tune.

In July, far far I fly.

In August, away I must.”

The song is written in two vocal lines, in A b major, with a 6/8 time signature, and has a playful, descriptive character. The second voice imitates the cuckoo's call using a repetitive descending major third motif: an eighth note on the third beat, followed by a quarter note. The first note, marked *staccato*, adds authenticity and evokes the real call of the bird. This cuckoo call acts as a *leitmotif* that opens and closes the piece and recurs throughout. It is a descending interval on the notes C–A b, repeated rhythmically as an *ostinato*, present in every measure until the end of the piece, when only the first note of the motif is heard, suggesting the bird's departure as it takes flight toward distant lands. It is

⁴ 1783-1824, British poet and novelist. Author of the lyrics to the famous song "Twinkle, Twinkle, Little Star"

an easily recognizable and singable melodic figure that children enjoy imitating, adding a playful aspect to the choral experience.

Although both voices sing this motif twice at the beginning and end of the piece, it is only the second voice that continues the cuckoo's call throughout the entire work. This voice also provides rhythmic and harmonic support. The various dynamic nuances with which this inner line imitates the cuckoo's call, along with the interplay between the children's voices and the piano melody, create an echo effect reminiscent of forest sounds.

The piano accompaniment reinforces the rhythm with arpeggiated chords at the beginning of each bar and offers a subtly dissonant harmonic color, at times illustrative—like the rustling of leaves. These naturalistic elements contribute to a calm atmosphere, evoking the freedom of the forest and the silent passage of the seasons.

Occasionally, the piano's upper register introduces short motifs reminiscent of the initial question, providing a touch of polyphonic play (as shown in Figures 1 and 2).

Fig.1

Fig.2

The musical dynamics follow the bird's journey throughout the piece. It begins with a *pianissimo* on the cuckoo motif, rising to *piano* as the story reaches April, then growing to *forte* in June. From there, the dynamic gradually decreases—passing through *mezzo forte*, *piano*, then *pianissimo*—and ends in *pianississimo* in the final moment, representing autumn, when the bird takes

flight into the distance. The song concludes in a peaceful atmosphere, as both vocal lines merge to sing the cuckoo motif along with the piano's melodic line—an image that evokes the birds' departure on one of autumn's beautiful days.

Because this song is so well loved by children, it can be extremely useful as a tool for vocal, intonational, rhythmic, and harmonic training, as well as for developing expressiveness and even for a first introduction to the study of polyphony. Students can be taught to listen attentively to both the piano and the other vocal line. It is well suited for early exercises in simple polyphony, through the layering of two distinct melodic lines and imitation (as found at the end of the piece).

From a pedagogical perspective, this song focuses on precise intonation in interval singing: the descending major third is an excellent interval for developing children's musical ear, without presenting significant difficulty in its execution. In addition, small and medium melodic leaps help improve pitch accuracy. The song also supports the development of phrasing and breath control—some phrases require well-trained costal-diaphragmatic breathing in order to sustain sound for four measures in both *crescendo* and *decrescendo*. (see Figure 3).

The musical score is presented in two systems. The first system, measures 13-16, shows a vocal line with the lyrics "In Ju - ly Far far I fly; In Au - gust a - way" and a piano accompaniment with "Cuc - koo" motifs. The second system, measures 17-20, shows a vocal line with the lyrics "I must." and a piano accompaniment with "Cuc - koo" motifs. Dynamics include *mf*, *f*, *dim.*, and *p*. The score includes various musical notations such as notes, rests, and slurs.

Fig.3

The lyrics are clear, rhythmic, and playful—ideal for developing expressive articulation and pronunciation. It also trains inner hearing and ensemble singing: the imitative sequences foster active listening and awareness of the other members of the group.

In 2012, filmmaker Wes Anderson featured *Cuckoo* and *Old Abram Brown* (among other Britten pieces) in the film *Moonrise Kingdom*, which brought the songs renewed popularity and earned them a place in that year's classical music charts.

Inspired by Britten's legacy, the British organization Britten Pears Arts developed the *Friday Afternoons* educational project, promoting choral singing among children and youth. The initiative offers free access to scores, recordings, and high-quality pedagogical resources. Since its expansion in 2013—marking Britten's centenary—the program has grown internationally, connecting schools and youth choirs with contemporary choral music. The official platform can be accessed at <https://www.brittenpearsarts.org/about-us>. The project is intended primarily for music teachers wishing to introduce modern choral repertoire into their classrooms, for children's and youth choir conductors seeking accessible and quality material, and for students who wish to explore and perform contemporary choral works.

In 1964, Britten was awarded the *Aspen Award* for contributions to the advancement of humanity through the arts. This distinction recognized not only his musical genius but also his tireless efforts in education and cultural development. His pacifism and advocacy against injustice were equally notable. Britten excelled in innovative compositions marked by emotional depth and psychological complexity, redefining English opera and elevating it to international acclaim. The *Aspen Award* also honored his engagement with pressing social and moral issues, as well as his commitment to promoting British music and culture by involving children, amateurs, and professionals alike in the artistic process. He fulfilled his societal mission not only as a composer but as a dedicated educator who personally led educational artistic projects with exceptional skill. Through his sustained efforts, Britten transformed global perceptions of English music and opera—not only within Britain but far beyond its borders.

Conclusions

Friday Afternoons exemplifies how Benjamin Britten masterfully balanced compositional rigor with educational accessibility, offering children music of high artistic value while tailoring it to their technical and expressive capabilities. Without compromising artistic complexity, Britten created a collection that nurtures musical taste, stimulates the imagination, and supports the formative journey of young performers, helping them become sensitive and expressive interpreters.

This work marks the beginning of a fruitful direction in which the musical education of young audiences becomes a declared objective, with pedagogical intent organically embedded within the artistic discourse. The fact that these songs can be performed by children as well as appreciated by adult audiences demonstrates Britten's ability to build bridges—between generations, between amateurs and professionals, between training and aesthetic refinement.

Through this collection, as well as through his broader artistic and educational vision, Britten significantly contributed to the democratization of access to musical culture. He proved that aesthetic education can begin at a very young age and that a work created for children can attain a level of sophistication equal to that of professional repertoire. *Friday Afternoons* thus remains not only a landmark in the children's choral repertoire but also a powerful example of truly formative art.

Britten's compositions continue to be featured on programs of major musical institutions worldwide. His operas and concert works are still performed with enthusiasm by artists and are met with wide public interest. Moreover, in many schools, Britten's music is used for pedagogical purposes to support early music education. I believe that *Friday Afternoons* would also be a valuable resource in Romania for the foundational study of choral music for children.

Introducere

Anul acesta aniversăm 90 de ani de la publicarea lucrării *Friday Afternoons*, prima lucrare scrisă în exclusivitate pentru copii de către Benjamin Britten (1913-1976) unul dintre cei mai importanți muzicieni ai secolului al XX-lea. A fost o personalitate complexă, compozitor, pianist și dirijor, și a acordat o atenție deosebită reacțiilor și preferințelor publicului. Contactul cu audiența și analiza permanentă a manifestărilor acesteia a influențat în mod permanent gestionarea creației sale. Este de remarcat faptul că el și-a dedicat viața și arta nobilei scop formator reprezentând astfel un pilon de bază în reconstruirea identității cultural-muzicale a Marii Britanii, intrată într-un con de umbră după trecerea în neființă a compozitorului Henry Purcell.

Creația sa voluminoasă și inovativă a contribuit mult, prin diferite metode, la educația muzicală a publicului larg și a copiilor, iar realizările în acest plan au scos în evidență talentul său pedagogic ieșit din comun. Datorită abnegației cu care a îndrumat înspre muzica clasică generații succesive de copii, de tineri și chiar de adulți mai puțin instruiți, a izbutit să formeze bunul gust, pentru ca aceștia să se poată bucura de frumusețile artei adevărate. Pe lângă marile opere precum *Peter Grimes* (1945), *Billy Budd* (1951) sau *War Requiem* (1962), Britten a compus multe lucrări de factură mai redusă, printre care, un număr important îl reprezintă cele educative precum *The Young Person's Guide to the Orchestra* (1945) sau operele pentru copii (opere aparținând scenei lirice ale căror protagoniști sunt cei mici) precum *Noye's Fludde* (1958), *Let's Make an Opera!* (1949), *The Little Sweep* (1949) etc.

Britten a ales să compună muzică accesibilă pentru oricine, după cum susținea el însuși. Și-a dorit ca muzica să fie de folos oamenilor în toate modurile, să le aducă bucurie și să le îmbunătățească viața. Dorind să ofere tuturor accesul către cultură, nu doar elitelor și urmărind dezvoltarea gustului artistic, a încercat în mod continuu să atragă în public copii de toate vârstele și persoane mai puțin

familiarizate cu muzica clasică, combinând cu multă măiestrie cultura savantă cu gustul popular. Cu toate acestea, nu a dorit niciodată să sacrifice calitatea în favoarea accesibilității.

Așa cum spunea muzicologul Sir Henry Hadow, în secolul al XX-lea „muzica devenise ca o limbă necunoscută pentru un număr foarte mare de oameni, faptul de a merge la un concert în special la un concert de muzică modernă, era exact ca și cum ar fi mers să vadă o piesă de teatru într-o limbă pe care nu o cunosc.”⁵ Britten a fost foarte conștient de această prăpastie și a gestionat lucrurile în concordanță cu scopul său, de a atrage către bucuriile artei adevărate, din ce în ce mai multă lume. În compozițiile sale, s-a gândit în mod deosebit la necunoscători, conștient fiind că într-o sală de spectacol, alături de elite se pot afla zeci sau sute de neinițiați în ale muzicii, sau amatori în ale artei sunetelor, care caută să își destindă auzul cu sonorități atractive, chiar dacă sunt inovative. Expresivitatea sa muzicală, deși accesibilă, nu este deloc banală, ci îmbină un nivel componistic avansat cu armonii și melodii plăcute, ușor de memorat și de reprodus, care să poată atrage pe oricine în direcția muzicii clasice. „În general, cred că *arta de dragul artei* nu poate exista. Una dintre principalele obligații sociale ale artistului constă în modelarea, educarea și dezvoltarea gustului artistic al oamenilor”⁶, afirma compozitorul.

Britten și-a creat propria trupă de spectacol, visând totodată să existe în Anglia o operă națională permanentă, care să îmbine succesul material cu succesul artistic. Fondarea *Festivalului Aldeburgh* și *English Opera Group* (1947) au avut un rol crucial în eforturile sale de a remodela și moderniza arta, eforturi ce au avut un impact major în cultivarea audienței tinere în ceea ce înseamnă muzica clasică și mai ales opera. A pornit de la ideea că, pentru a aprecia cu adevărat muzica, este nevoie de pregătire, de anumite cunoștințe și de efort conștient din partea ascultătorului. Opere precum *Noye's Fludde* (1958) și *Let's Make an Opera* (1949) sunt lucrări cu valoare incontestabilă în educarea muzicală a poporului, apelând la artiști profesioniști, la oameni de rând, dar și la copii pentru punerea în scenă. Aceste opere au însemnat șansa rară pentru publicul local de a participa activ ca interpreți la *Festivalul Aldeburgh*. Fondat în 1948 de către Britten, tenorul Peter Pears și scriitorul și producătorul Eric Croazier, festivalul a devenit o platformă pentru premiera lucrărilor lui Britten, precum și ale altor compozitori englezi. Publicul țintă a fost tineretul, iar succesul festivalului a depășit scopul propus, audiența fiind mult peste așteptări.

Cât despre *English Opera Group*, cu timpul reușitele au fost tot mai mari și mai răsunătoare, fapt care a permis extinderea acestuia. Mai târziu, ansamblul a primit denumirea de *English Music Theatre Company*, și a cuprins în programul său, alături de operă, genuri din ce în ce mai variate,

⁵ Vicki P Stroeher, Justin Vickers, *idem*, p. 140.

⁶ Vicki P Stroeher, Justin Vickers, *Benjamin Britten in Context (Composers in Context)*, Cambridge University Press, Kindle Edition, p. 136.

precum opereta și musicalul. Succesul acestei organizații a fost răsunător, iar în 1961 *The Royal Opera House* a preluat managerierea acesteia.

Datorită faptului că lucrările lui Britten nu au fost acordate execuției numai muzicienilor profesioniști, ci și amatorilor sau copiilor, Britten a reușit să creeze *publicul de mâine* și, în același timp, deschiderea către artă pentru cât mai mulți semeni proveniți din toate păturile sociale. El credea în puterea educației și în forța acesteia de formare a viitorilor adulți ca personalități capabile de o integrare creatoare în colectivitate. A înțeles că în domeniul artistic este nevoie ca aprecierea artei să fie declanșată încă din copilărie pentru a putea atinge apogeul la maturitate.

Corpul articolului

Friday Afternoons este una dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui Benjamin Britten dedicate vocilor de copii, și un punct de referință în pedagogia muzicală corală. Această colecție constituie începutul colaborării lui Britten cu ansamblurile de copii, iar talentul și inspirația compozitorului au făcut din albumul dăruit elevilor unei școli o lucrare de care se bucură acum tinerii din întreaga lume.

Britten a compus această lucrare pentru școala unde fratele său, Robert Britten, era director. Astfel, cântecele i-au fost dedicate lui Robert Britten și elevilor de la *Clive House School* – Prestatyn. Elevii școlii cântau în cor în fiecare vineri după-amiază, iar de aici provine și titlul colecției: *Friday Afternoons*. Deși scopul principal era dezvoltarea muzicală a copiilor, piesele colecției sunt atractive atât pentru cei mici cât și pentru publicul matur, fiind astfel apreciate ca părți în concerte.

Colecția reprezintă o serie de 12 cântece corale, acompaniate de pian, compuse în perioada 1933-1935. Inițial piesele au avut partea vocală scrisă la unison, ceea ce este ideal pentru cei mici sau începători în ale muzicii. Cu timpul autorul a adaptat câteva cântece și pentru două voci – una mai înaltă (pentru copiii cu ambitus mai larg și vocea mai sigură), și una ușor mai joasă – ambele potrivite registrului copiilor.

Cântecele pentru două voci vizează corurile un pic mai avansate. Poeziile sunt scrise în limba engleză de diverși autori precum Jane Taylor, Nicholas Udall, sau de poeți anonimi, iar unele texte reprezintă versuri din folclor, toate publicate de scriitorul Walter John de la Mare (1873-1956) în volumul *Come Hither*.

Cântecele din *Friday Afternoons* sunt următoarele:

1. Begone, dull care
2. A tragic story
3. Cuckoo!
4. “Ee-Oh!”
5. A New Year Carol
6. I mun be married on Sunday

7. There was a man of Newington
8. Fishing song
9. The useful plough
10. Jazz-Man
11. There was a monkey
12. Old Abram Brown

(optional) Introduction (pentru pian)

Piese explorează teme precum natura și animalele (*Cuckoo*, *There Was a Monkey*), tradiții folclorice (*A New Year Carol*, *Fishing Song*), umor și ironie (*A Tragic Story*, *Jazz-Man*), și chiar reflecție filosofică (*Old Abram Brown*). Textele sunt simple, dar pline de imaginație, foarte potrivite pentru copii, cu potențial de joc teatral sau interpretare expresivă. *Old Abram Brown* crează o atmosferă diferită față de toate celelalte piese, întunecând ușor perspectiva optimistă a colecției.

Cântecele prelucrate pentru ansamblele de copii sunt melodioase, ușor de învățat și de memorizat. Unele coruri sunt potrivite pentru începători fiind foarte accesibile, iar altele, în funcție de diferitele grade de dificultate, pot fi propuse pentru studiu în mod treptat, urmărind evoluția formației corale și implicit dezvoltarea muzicală a copiilor. Dificultatea poate să provină din structuri melodice mai complicate, din ritmuri complexe, armonii îndrăznețe, diferențe importante de atac sau de nuanțe, toate fiind provocări ce odată rezolvate sunt dătătoare de mari satisfacții pentru cei mici. În partiturile scrise de Britten vom găsi multe notații de atac, de dinamică, agogică, sau de tempo, cântecele fiind ideale pentru dezvoltarea intonației, simțului ritmic, expresivității și dicției la copii.

Stilul componistic este clar, transparent: Britten folosește linii vocale simple, dar rafinate, cu acompaniamente de pian subtile și expresive ce dialoghează cu partea vocală îmbogățind-o prin polifonie, ritm și armonie. Piese sunt de factură diferită și conțin umor, fantezie și lirism, ce stârnesc o gamă largă de sentimente: de la piesa veselă *Cuckoo!* la meditația sumbră *Old Abram Brown* fiecare piesă conturează puternic mesajul poetico-muzical.

Piesa *Cuckoo* pe versurile lui Jane Taylor⁷ descrie ciclul vieții unui cuc de-a lungul anotimpurilor calde și obiceiurile de migrație ale acestuia. Versurile reflectă un dialog imaginar cu cucul, care răspunde la întrebarea „Ce faci tu?”. Răspunsurile stimulează imaginația copiilor, alături de muzica ce caracterizează cronologic lunile printr-o extindere treptată a ambitusului liniei melodice a vocii superioare. La început limitarea vieții cucului la spațiul cuibului este sugerată printr-o linie scurtă ascendentă ce revine rapid prin salt descendent de cvintă. Motivul muzical se desfășoară în cadrul acordului melodic de trei sunete al treptei întâi. Mai apoi, când pasărea începe să zboare, vocile

⁷ 1783-1824, poetă și nuvelistă britanică. Autoarea versurilor celebrului cântec "Twinkle, Twinkle, Little Star"

copiilor urcă la septima raportată la tonică, iar când cucul trebuie să plece departe, melodia urcă până la octavă. La exprimarea acestei expansiuni a naturii contribuie și augmentarea intensității sonore care la început este *pianissimo*, iar pe parcurs crește până la *forte*.

„În aprilie, îmi deschid ciocul.

În mai, cânt zi și noapte.

În iunie, îmi schimb cântecul.

În iulie, zbor departe.

În august, trebuie să plec.”⁸

Lucrarea este scrisă pe două voci, în tonalitatea *La b major*, măsura de 6/8 și are un ton jucăuș, descriptiv. Britten a însărcinat vocea a doua pentru a imita cântecul cucului printr-un motiv repetitiv: o terță mare descendentă compusă dintr-o optime pe timpul trei urmată de pătrime. Este de remarcat faptul că primul sunet, optimea, are însemnul de staccato, conferind motivului autenticitate fiind astfel asigurată asemănarea perfectă cu sunetele păsărilor respective din natură. Cântecul cucului este ca un *leitmotiv* cu care se începe și se termină piesa, și pe care îl auzim apoi pe tot parcursul acesteia. Este un interval descendent pe sunetele do–lab care se succede ritmic, *ostinato*, nelipsind din nicio măsură până la sfârșitul lucrării când, nu se mai aude decât primul sunet al motivului, sugerând îndepărtarea păsării în momentul în care își ia zborul spre alte ținuturi. Glasul cucului este ușor de reținut și de cântat, iar copiii se bucură să imite pasărea, lucru care conferă un caracter ludic piesei, iar cântarea în cor devine o bucurie.

Deși la începutul și la sfârșitul piesei ambele voci intonează de câte două ori acest motiv, doar vocea a doua este cea care redă cântecul cucului pe tot parcursul lucrării. Ea are și rol de susținere ritmică și armonică. Diferitele nuanțe de intensitate cu care această linie interioară imită vocea cucului, precum și dialogul dintre glasurile copiilor și linia melodică a pianului crează un efect de ecou asemănător ecourilor pădurii.

Acompaniamentul pianistic sprijină ritmul piesei cu acorduri arpeggiate care se succed la fiecare început de măsură și conturează printr-o armonie uneori ușor disonantă, o textură coloristică variată, uneori ilustrativă, precum sugerarea zgomotului frunzelor. Evocând scene din natură, aceasta crează o stare generală de liniște, ne duce cu gândul la libertatea pe care o conferă pădurea, la copacii, frunzele, și anotimpurile care trec pe neobservate.

Un mic joc polifonic putem auzi în discanul acompaniamentului pianistic: din când în când, un scurt fragment care ne amintește de întrebarea inițială după cum se poate observa în fragmentele următoare.

⁸ Traducere personală

Fig.1

Fig. 2

Dinamica muzicală urmărește povestea păsării pe tot parcursul ei. Pornește de la *pianissimo* cu motivul cucului, crește până în *piano* când în poveste suntem în aprilie, crește până la *forte* în iunie, apoi scade treptat trecând de la *mezzo forte* prin *piano*, apoi *pianissimo* și se încheie în *pianississimo*, în momentul de final, toamna, în care pasărea își ia zborul spre depărtări. Cântecele se termină într-o atmosferă liniștită, în care ambele voci corale se contopesc cântând motivul cucului împreună cu linia melodică a părții instrumentale, moment care ilustrează plecarea păsărilor într-una din zilele frumoase ale toamnei.

Datorită faptului că acest cântec este iubit de copii el poate fi extrem de folositor ca antrenament vocal, intonațional, ritmic, armonic, de expresivitate și chiar inițiere incipientă în studiul polifoniei. Elevii pot fi învățați să asculte liniile pianului precum și cealaltă voce din cor. Este potrivit pentru primele exerciții de polifonie simplă, prin suprapunere a două linii melodice distincte și imitație (la finalul lucrării).

Din punctul de vedere al educației muzicale, acest cântec vizează o intonație precisă în redarea intervalelor: Terța majoră descendentă este interval excelent pentru formarea urechii muzicale a copiilor, fără să creeze o dificultate prea mare în redarea ei. De asemenea salturile melodice mici și mijlocii dezvoltă precizia intonației. Cântecele urmărește și dezvoltarea simțului frazării și a respirației

– unele fraze necesită o respirație costo-diafragmală antrenată, pentru a emite sunete timp de patru măsuri în *crescendo* și *decrescendo*, după cum se poate observa în exemplul următor:

The image displays a musical score for a vocal ensemble, consisting of two systems of music. The first system, starting at measure 13, features a vocal line with the lyrics "In Ju - ly Far - far I fly; In Au - gust a - way" and a piano accompaniment with the lyrics "Cuc - koo,". The second system, starting at measure 17, features a vocal line with the lyrics "I must." and a piano accompaniment with the lyrics "Cuc - koo,". The score includes dynamic markings (mf, f, dim., p) and a crescendo/decrescendo hairpin.

Fig. 3

Textul este clar, ritmic și jucăuș – ideal pentru dezvoltarea unei pronunții clare, a accentuate și expresive. Se antrenează și auzul interior și cântatul în ansamblu: Secvențele de imitație dezvoltă ascultarea activă și conștientizarea celorlalți membri ai grupului.

În anul 2012, regizorul de film Wes Anderson a folosit cântecele *Cuckoo* și *Old Abram Brown* (precum și alte compoziții ale lui Britten) în filmul *Moonrise Kingdom*, ceea ce a făcut ca melodiile să urce în topurile clasice din acel an.

Pornind de la creația lui Britten, organizația britanică Britten Pears Arts a dezvoltat proiectul educațional *Friday Afternoons*, care are ca scop promovarea cântatului coral în rândul copiilor și tinerilor, oferind acces gratuit la partituri, înregistrări și resurse pedagogice de înaltă calitate. Începând cu 2013, cu ocazia centenarului Britten, proiectul a fost extins într-un program internațional care conectează școlile și corurile de tineri cu muzica corală contemporană. Se poate vizualiza site-ul <https://www.brittenpearsarts.org/about-us> care este platforma oficială a proiectului. Proiectul este destinat în special profesorilor de muzică ce doresc să introducă repertoriu coral contemporan în

activitățile școlare, dirijorilor de coruri de copii și tineri în căutare de materiale accesibile și de calitate și nu în ultimul rând elevilor care doresc să exploreze și să interpreteze muzică corală modernă.

Britten a fost recompensat cu premiul *Aspen* (1964), care se adresează artiștilor ce, prin talentul și munca lor, au contribuit la progresul umanității. Nu doar că prin oferirea acestui premiu a fost recunoscut geniul muzical al compozitorului, dar au fost apreciate și toate eforturile neîntrerupte ale acestuia în educație și cultură. De asemenea se pot adăuga meritelor sale pacifismul de care a dat dovadă și lupta împotriva nedreptăților. A excelat în compoziții inovative pline de profunzime emoțională și complexitate psihologică care au redefinit opera engleză ridicând-o la standarde de recunoaștere globală. Onoarea de a primi premiul *Aspen* se datorează și modului în care a abordat problemele sociale și morale contemporane în lucrările sale, alături de angajamentul în promovarea muzicii și culturii britanice prin efortul depus în implicarea copiilor, tinerilor amatori și profesioniști în actul artistic. Britten și-a îndeplinit în mod excepțional datoria către societate nu doar în calitate de compozitor, ci și ca pedagog implicat în proiecte artistice educative manageriate de el însuși în mod strălucit. Prin efortul său susținut a reușit să schimbe percepția asupra muzicii și operei engleze în întreaga lume, nu doar în Marea Britanie.

Concluzii

Lucrarea *Friday Afternoons* reflectă exemplar modul în care Benjamin Britten a reușit să îmbine exigența componistică cu accesibilitatea educațională, oferind copiilor o muzică de înaltă calitate, dar adaptată posibilităților lor tehnice și expresive. Fără a compromite complexitatea artistică, Britten a creat o colecție care dezvoltă gustul muzical, stimulează imaginația și sprijină procesul de formare a unor tineri interpreți sensibili și atenți la nuanțele expresive ale muzicii.

Această lucrare reprezintă începutul unei direcții fertile în care educația muzicală a publicului tânăr devine un scop declarat, iar abordarea pedagogică este integrată organic în discursul artistic. Faptul că piesele pot fi interpretate atât de copii cât și în fața unui public matur, dovedește că Britten a reușit să creeze punți între generații, între amatori și profesioniști, între formare și rafinament estetic.

Prin această culegere, ca și prin întregul său demers artistic și educațional, Benjamin Britten a contribuit în mod esențial la democratizarea accesului la cultură muzicală. A demonstrat că educația estetică poate începe de la cele mai fragede vârste și că o operă creată pentru copii poate atinge standarde de rafinament comparabile cu cele ale repertoriului destinat profesioniștilor. *Friday Afternoons* rămâne astfel nu doar un punct de referință în repertoriul coral pentru copii, ci și un exemplu de artă cu adevărat formativă.

Compozițiile lui Britten sunt și astăzi pe afișele instituțiilor de profil din întreaga lume, concertele sau spectacolele de operă interpretate cu plăcere de către artiști atrag întotdeauna un public numeros, iar în unele școli piesele de Britten sunt utilizate în scop pedagogic pentru formarea primilor

pași pe drumul muzicii. Consider că *Friday Afternoons* ar fi o resursă valoroasă și în România pentru studiul incipient al muzicii corale pentru copii.

Bibliografie:

BRIDCUT, John – *Britten's children*, Faber and Faber, 2007

CARPENTER, Humphrey – *Benjamin Britten: A Biography*, New York: Scribners u.a., 1993

COOKE, Mervyn (editor) – *The Cambridge Companion to Benjamin Britten*, Cambridge University Press, 2005

STROEHER, P. Vicki, VICKERS, Justin – *Benjamin Britten in Context (Composers in Context)*, Cambridge University Press, Kindle Edition, 2022, p.136, p.140

Webografie:

<https://www.scribd.com/document/330184522/Friday-Afternoons>

<https://goodmorningbritten.wordpress.com/2013/07/11/listening-to-britten-friday-afternoons-op-7/>

<https://fridayafternoons.charanga.com/pdfs/Planning%20-%20Flexible%20Pathway/Listen%20And%20Appraise/FA-Unit2-Listen-And-Appraise-Cuckoo!-by-Benjamin-Britten.pdf>

<https://www.brittenpearsarts.org/news/work-of-the-week-47-friday-afternoons>

<https://musicacademy.org/app/uploads/2022/02/Cuckoo-from-Friday-Afternoons.pdf>

AUTOR

BEATRICE SUCIU este profesoară de inițiere vocală la Liceul de Coregrafie și Artă Dramatică „Octavian Stroia” din Cluj-Napoca, unde lucrează cu elevii secției de teatru în cadrul orelor de inițiere vocală. Activitatea didactică este completată de o implicare constantă în proiecte artistice și ocazional în cercetare muzicală, cu un interes special pentru educația vocală, repertoriul destinat copiilor și pedagogia muzicală contemporană. A absolvit Academia Națională de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, unde a finalizat atât studiile de licență și master în Canto clasic, cât și o a doua licență în cadrul Facultății Teoretice, specializarea Muzică. Paralel cu activitatea pedagogică, a susținut recitaluri și spectacole de operă în România și în străinătate. A fost laureată a mai multor concursuri de interpretare vocală și a participat la cursuri de măiestrie susținute de artiști de renume, precum Vittorio Terranova, Paolo Bosisio și Elena Paparusso. Beatrice Suciuc este interesată de dimensiunea formativă a actului artistic și de impactul pe care muzica îl poate avea asupra dezvoltării gustului estetic și expresivității încă din copilărie. Este preocupată de situația educației muzicale în România și caută să atragă elevii, dar și publicul larg, către muzica clasică, implicându-se activ în evenimente culturale dedicate promovării acesteia.